

se jeden s druhým: „Nechci drinky ani chodit ven. Chci jen tebe ve svém pěkném domě. Budu přímo tady a už jsem připravený,“ zpívá ve zmíněné Sex Star na znamení toho, že stabilita a zázemí ještě nemusejí přinášet nudu a spořádanost.

She's the Best je nejen poctou různým formám feminní energie, ale Sivan tu také po svém dále rozvíjí možnosti popového žánru naznačené jak zmíněným albem *Brat*, tak v současnosti třeba dalšími zpěvačkami jako Chappell Roan, Adele nebo Slayyyter. Všechny jako by víc než dominovat v hitparádách zajímalo, kolik chaosu, komplikovaných pocitů a nejednoznačnosti se dá dostat právě do tak přehledného, nekomplikovaného a jednoznačného žánru, jako je pop. © *Pavel Turek*

VÝSTAVA TÝDNE: SKRZ VIDOUCÍ PLÁTNÁ SIEGFRIEDA HERZE PŘEKONÁVÁME NAŠI VLASTNÍ SLEPOTU

Před tím cyklem by se dalo klidně stát i několik hodin. Letos čtyřicetiletý malíř z Plzně říkající si Siegfried Herz ho vytvořil v covidových letech 2021–2022, kdy si skoro celá planeta vyzkoušela, k čemu ho odsoudila jeho vrozená dispozice: bolestnou izolaci od skoro všech přímých společenských kontaktů. Cyklus jednatřiceti vertikálních pláten jednotného formátu metr na půl metru pojmenoval *Múzy* a věnoval ho ženám, jež ho inspirují. Některé z nich osobně poznal a stály mu modelem, jiné zná jen z fotografií. Některé jsou nahé a svůdné, jiné oblečené a nedostupné. Úplně všechny přitom svými výrazy k divákovi vysílají jasný vzkaz, jenž je typický pro drtivou většinu Herzových pláten: Jen jednou se mi podíváš do očí a stejně tak jako malíř už na mě nikdy nezapomeš.

Múzy nyní visí pěkně vedle sebe (a nad sebou) srovnané do obřího obdélníku na jedné stěně pražské Trafo Gallery, kde probíhá Herzova výstava **Velké poledne**. Jejím kurátorem byl opět Otto M. Urban, který Herze veřejnosti poprvé představil před pěti lety na samostatné výstavě *O lásce* v Centru současného umění DOX. Zatímco tehdy se na výstavě malíř zabýval jedním konkrétním příběhem jedné konkrétní ženy, nyní je jeho pohled obecnější.

V Nietzscheho filozofii, z níž tu Siegfried Herz vychází, termín velké poledne odkazuje ke klíčové přechodné fázi, kdy má člověk překonat naučené vzorce chování a stát se konečně sám sebou; strhnout si svou dosavadní zvěřecí masku a proměnit se v nadčlověka. Herz se na svých obrazech pokouší o totéž. Lidi zbavuje vnucených rolí a maluje je v jejich skutečné přirozenosti. V současné době definované kolektivní obsesivní sebepropagací šířenou po sociálních sítích je to pochopitelně nesnadný úkol. Místo aby si lidé masky sundávali, naopak vymýšlejí stále další a další, pod nimiž by se co neefektivněji ukryli. Jenže Siegfried Herz má i kvůli svému vskutku nesnadnému životnímu údělu dar vidět jádro i pod tou nejtvrdší slupkou. A dokázat ho zachytit na obraze.

Jako třeba na letošním akrylu na papíře – klasicky kombinovaném s tuší a kávou – *Po velkém mlčení*, na kterém se skloněná hlava černovlasé dívky plaše dívá kamsi mimo naše zorné pole. O té dívce nevíme vůbec nic, ani na co hledí. A přesto máme velmi intenzivní pocit, že skrz její zrak překonáváme naši vlastní slepotu. © *Jan H. Vitvar*

FOTO TRAFOGALLERY TOMÁŠ RASL